

Веснянка

Віктор Зубар

Вже сніги розтали почорніли ріллі,
Лиш латки zostались у яругах білі,
Нахилилась низько у садку дівчина
Та й проворно миче сірі бадиліни:
"Що то? — хоче знати, —
Сходить рута м'ята,
Наче показались зубчики малята".

Біля тину баба — діточкам на диво,
Рве без рукавиці кропиву жаливу.
Хай пече безжально, хай рука палає.
Здоровіша буде — добре баба знає,
Лиш було б у неї кропиви багато,
Свіжої поживи ждуть малі качата.

У садку гіллястим дід Матфей ступає,
Яблуневі крони мудро обрізає,
Збіглися до діда радісні онуки,
Зносять хмиз на купу дружньо
без принуки.
У вогні згорає сірий лист торішній,
Від роботи квітнуть онучата втішні.
— Що тріщить так, діду? —
Враз онук питає.
— Гусінь! — жартівливо дід відповідає.

Ой там за рікою, де ріка дугою,
Вуркитливий трактор блиснув бороною,
Чеше він зелену молоду пшеницю:
Хай вона розпустить на ланах косицю!..